

σθη ἐπὶ λόφου 95 μέτροι ὕψους ἀπέγαντι τῆς Ἰρατισβόνης (Regensburg), πρὸς τὴν ἀριστερὰν ὄχλην τοῦ Δουνάβως, διὰ τὸ ὅποιον ἐδαπανήθησαν 14 ἑκατομ. φλωρινίων, καὶ ὅπερ ἀποτελεῖ ἐν τῶν ἀξιοθαυμάστων μνημείων τῆς Εὐρώπης ὄλης. Τὸ μνημεῖον τοῦτο ἀποτοῦ μακροθεν, ὁμοιάζει ἐξωτερικῶς πρὸς τὸν Παρθενῶνα, ἐσωτερικῶς δὲ πρὸς τὸν ἐν Ἀκράγαντι γαόν τοῦ Ὀλυμπίου Διός.

Τῷ 1834 ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπως διαγράψῃ τὸ σχέδιον τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὡς καθέδρας τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, ἀλλ' εἶχεν ἐν ταύτῃ καὶ ἑτέραν ἐντολήν, τὴν τοῦ ἐκτάκτου Κομισσαρίου τῶν σταλέων τότε Κόβελ καὶ Γκράϊνερ, πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ Μάουρερ καὶ Ἀβελ. Εἰς τὴν ἀποστολὴν δὲ ταύτην συνετέλεσαν, προτρέψαντες τὴν βαυαρικὴν κυβέρνησιν εἰς τοῦτο, οἱ πολυάριθμοι φίλοι τοῦ Ἀρμανσπεργ ἐν Μονάχῳ, καὶ οἱ ἔνθερμοι ἔπαινοι τοῦ Παλμestraῖνος, ὅστις ἐθεώρει τὸν Ἀρμανσπεργ ὡς μοχλὸν κατὰ τῆς ῥωσικῆς πολιτικῆς.

Ὁ Κλέντσε τότε μετὰ τῶν δύο ἀπεσταλμένων κατέπλευσεν εἰς Κέρκυραν, ὅπου συνητήθη μετὰ τοῦ Μαυροκορδάτου, εἶτα δὲ τὴν 30 Ἰουλίου ἔφθασαν εἰς Κόρινθον, καὶ ἐντεῦθεν μετέβησαν διὰ ξηρᾶς εἰς Ναύπλιον, ὅπου ὁ Κλέντσε ἐγνωστοποίησεν ἐπισήμως εἰς τὸν Μάουρερ καὶ Ἀβελ ὅτι ἀνακαλοῦνται, ὅπερ αὐτοὶ εἶχον μάθει ὀλίγας ἡμέρας πρότερον.

Τὰ τῆς συμμετοχῆς τοῦ Κλέντσε εἰς τὰς ἀρχαιολογικὰς ἐργασίας εἶδομεν ἐν τοῖς προηγουμένοις.

Ἐκ Μονάχου ἀνεχώρησεν ὁ Κλέντσε εἰς Πετρούπολιν ἐξ ἀντιζηλίας πρὸς τὸν ἀρχιτέκτονα Gaertner, ὅστις κατέπεισε τὸν βασιλέα εἰς τὴν παραδοχὴν τῆς τέχνης τοῦ μέσου αἰῶνος, ἐνῷ ὁ Κλέντσε ἦτο ὁπαδὸς τῆς κλασικῆς τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, ἐφαρμοζομένης μὲν πλήρη ἐλευθερίαν κατὰ τὰς νέας ἀνάγκας καὶ περιπτώσεις. Ἐν Πετρούπολει εἰργάσθη περὶ τὴν διακόσμησιν τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰσαάκ, καὶ κατόπιν εἰς τὴν Ἰδρυσιν μεγαλοπρεποῦς μεγάρου πρὸς τοποθέτησιν τῶν τεχνικῶν συλλογῶν τοῦ αὐτοκράτορος.

Ὁ Κλέντσε ἦτο καὶ ζωγράφος καλός, κυρίως τοπισιογράφος, συνέγραψε δὲ καὶ πολλὰ βιβλία ἀρχιτεκτονικῆς, καὶ περιγραφικὰ ναῶν καὶ καλλιτεχνημάτων. Ὡς πρὸς τὴν Ἑλλάδα δὲ σημειοῦμεν τὸ ἐξῆς: «Aphoristische Bemerkungen gesammelt auf einer Reise nach Griechenland (Ἐφοριστικαὶ παρατηρήσεις συλλεχθεῖσαι ἐκ περιηγήσεως ἐν Ἑλλάδι.) Berlin 1838. Ἐν τῷ συγγράμματι τούτῳ ὁ συγγραφεὺς ἐκθέτει τὰς γνώμας αὐτοῦ, τὰς θεμελιώδεις, ἐπὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς.

Ὁ Κλέντσε ἀπέβησε τῷ 1864, ἡ δὲ πόλις τοῦ Μονάχου ἤγειρεν αὐτῷ ἀνδριάντα χαλκοῦν

εὐγνωμοῦσα πρὸς τὸν ἄνδρα, ὅστις κατ' ἐξοχὴν θεωρεῖται ὁ ἐργάτης τοῦ σχεδίου τῆς ἀρχιτεκτονικῆς αὐτῆς διακοσμῆσεως.

Ἐν Ἀθῆναις μηνὶ Ἰουλίῳ 1884.

Α. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗΣ.

ΝΥΜΦΗ ΠΛΟΥΣΙΑ

(Διήγημα. Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ P. Mercieux.)

(Συνέχεια τοῦ προηγουμένου φύλλον.)

— Μίς Βιργινία, εἶπεν ἐσπέραν τινὰ τοῦ Δεσκιλοβέλ.

— Δαρλεμιῶν εἰς τὴν δεσποινίδα.

— Μίς Βιργινία, εἶπεν ἐσπέραν τινὰ τοῦ Δεσκιλοβέλ. Δαρλεμιῶν εἰς τὴν δεσποινίδα. Λώμβεϋ, ἔλατε αὐριο, σᾶς παρακαλῶ περὶ τὰς ἐννέα εἰς τὸ γραφεῖόν μου. Ἐπιθυμῶ νὰ ὁμιλήσω μαζί σας ἰδιαίτερος, μακρὰν ἀπὸ τὰ βιέμματα καὶ τὴν ἀκοήν τῆς Μαρκέλλας.

— Εἶμαι εἰς μεγάλην στενοχωρίαν, ἤρξατο λέγων τὴν ἐπαύριον ὁ κ. Δαρλεμιῶν. Πρὸ πολλῶν μηνῶν, σᾶς τὸ ἐξομολογοῦμαι, τρέφω τὸ σχέδιον νὰ νυμφεύσω τὴν Μαρκέλλαν μὲ τὸν κ. Δεσκιλοβέλ. Ὁ νέος αὐτὸς μ' ἀρέσει μὴ φαίνεται πλασμένος διὰ τὴν κόρην μου, ἦτις θ' ἀπέκτα τοιοῦτοτρόπως καὶ πενήθεράν μοναδικήν. Ἡ Μαρκέλλα ἔχει ἀρκετὴν περιουσίαν διὰ δύο μ' ἐφάνη δ' ἐνθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὅτι ὁ Ἀλαῖν τῆς ἤρесе πολὺ, κ' ἐνόμιζα ὅτι τὸ πρᾶγμα θ' ἐγένετο πλὴν εὐκόλα.

— Λοιπὸν, κύριε;

— Τώρα μὴ φαίνεται, τούναντιον, ὅτι ὅλα πηγαίνου ἀνάποδα. Παλλάκις ἦδη ὁ Ἀλαῖν ἀφίνει τὴν μητέρα του νὰ γευματίζῃ μόνη μαζί μας, τὰς κυριακάς, χωρὶς νὰ τὴν συνοδεύῃ, ὅπως ἐκαμμεν ἄλλοτε, καὶ αὐτὴ ἡ ταλαιπωρία δὲν ἤξεῖται τί προφάσεις νὰ εὔρη διὰ νὰ τὸν δικαιολογήσῃ. Ἀφ' ἑτέρου δέ, ὅσάνκις φέρω τὸν λόγον περὶ τοῦ κ. Δεσκιλοβέλ, ἡ Μαρκέλλα μὲ διακόπτει καὶ ἀλλάζει ὁμιλίαν. Ἦθελα νὰ μάθω ἂν σεῖς γνωρίζετε τίποτε περισσότερον ἀπ' ἐμέ. Σᾶς ὁμιλεῖ ἐνίοτε περὶ τοῦ Ἀλαῖν; Ὑποθέτετε νὰ ἔχη τίποτε ἐναντίον του;

— Ἡ Μαρκέλλα, ἀπήνησεν ἡ δεσποινὶς Λώμβεϋ, ἀπαξ μόνον μὴ ἀνέφερε τὸν κ. Δεσκιλοβέλ τὴν ἐσπέραν τῆς ἀφίξεώς του. Μὲ ἠρώτησε πῶς μὴ ἐφαίνετο. Ἐκοτε τίποτε. Σᾶς ὁμολογῶ δέ, ὅτι αὐτὴ ἡ σιωπὴ, ἦτις δὲν συμφωνεῖ μὲ τὸ φυσικὸν τῆς Μαρκέλλας, μὴ ἐνέπνευσεν ἰδέας πολὺ ὁμοίας μὲ τὰς ἰδικὰς σας, ἀλλὰ πρὸ ἐγὼς περὶ τοῦ μηνὸς παρετήρησα, ὅπως σεῖς, ὅτι ὁ κ. Ἀλαῖν ἔρχεται σπανιώτερα, ὅτι ἡ μήτηρ του φαίνεται συλλογισμένη, καὶ ὅτι ἡ Μαρκέλλα προσποιεῖται ἐνώπιόν της φαιδρότητα ἥτις ἐξαλείφεται ἅμα μένομεν μόναι.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς φαίνεται καὶ εἰς ἐμέ, καὶ

δὲν ἤξεύρω τί νὰ κάμω. Δὲν πιστεύω νὰ μᾶς ἀποφεύγῃ ὁ Ἀλαῖν διὰ νὰ διασκεδάξῃ ἄλλου. Φαντάζομαι μᾶλλον ὅτι τὸ κάμνει ἀπὸ ὑπερηφάνειαν, καὶ ἀπομακρύνεται φοβούμενος μήπως ἀγαπήσῃ πλουσίαν κληρονόμον, αὐτὸς ὅστις δὲν ἔχει περιουσίαν. Θὰ ἦτο σκληρόν, ἢ πτωχὴ κόρη μου, ἢ ὁποῖα τὸσάκις κατηράσθη τὴν προικὰ τῆς, διότι τὴν ἐξέθετεν εἰς περιποιήσεις μᾶλλον ἢ ἦττον εἰλικρινεῖς, νὰ γίνῃ σήμερον θύμα ἐνδοιασμῶν ὧν ἀντιθέτων. Πρέπει, Μίςς Βιργινία, νὰ ἐξομολογήσῃ τὴν κόρη μου. Ἄν δὲν ἀγαπᾷ τὸν Ἀλαῖν, ἀφίνομεν τὸν νέον νὰ κάμῃ ὅ, τι θέλει χωρὶς τὰ πολυφροντίζωμεν. Ἄν τὸναντίον ἐννοήσωμεν τί συμβαίνει, καὶ τῆς ἀρέσει τὸσον ὥστε νὰ σκέπτεται νὰ τὸν νυμφευθῇ, πρέπει ὁ φίλος, μὰ τὸ ναί! νὰ ἐξηγηθῇ. Θὰ ὁμιλήσω μαζί του ἢ μᾶλλον θὰ ὁμιλήσω μὲ τὴν μητέρα του. Ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ σπουδαῖον εἶνε νὰ μάθωμεν τί φρονεῖ ἡ Μαρκέλλα. Θὰ εἶνε ἴσως δύσκολον, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι θὰ τὸ κατορθώσετε.

Ἡ δεσποινὶς Δώμβεϋ ἐπεχείρησε τὸ ἔργον αὐθιμερόν, ἀλλὰ χωρὶς ἐπιτυχίας. Ἡ Μαρκέλλα κατεῖχεν ἐξόχως τὴν τέχνην τοῦ νὰ μεταβάλῃ τὴν ὁμιλίαν, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἡ παιδαγωγὸς ἐνόμιζεν ὅτι ἤγγιζεν εἰς τὸν σκοπόν, ἐν:—« Ἀλήθεια, Μίςς Βιργινία, » τὴν διέκοπτε, καὶ μάταιοι ἀπέβαινον οἱ κόποι τῆς.

Κυριακὴν τινὰ ἑσπέρας ὁ Ἀλαῖν, ἐπὶ δύο ἡδὴ ἑβδομάδας μὴ παρευρεθείς εἰς τὸ οἰκογενειακὸν γεῦμα, εἶχε συνοδεύσει τὴν μητέρα του εἰς τὸν οἶκον τοῦ κ. Δαρλεμών. Ἡ Μαρκέλλα ἦτο λίαν εὐθυμος μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν, ἐνῶ ὁ κ. Δαρλεμών ἐξέθετε πόσον δυσάρεστον τοῦ ἦτο νὰ μεταβῇ εἰς Ἰσπανίαν δι' ὑποθέσεις, ὡς ὑπέθετεν ὅτι ἠθελεν ἀναγκασθῇ, ὁ Ἀλαῖν ἀνεφώνησεν.

— Ἄν μὲ νομίζετε ἱκανὸν νὰ σᾶς ἀναπληρώσω, θὰ μ' ἐκάμνετε μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ μὲ στείλετε εἰς Μαδρίτην,

— Θέλεις νὰ τρεῖςδεύσης, νέε μου;

— Ἄν ἡ μέτηρ μου δὲν τρομάξῃ νὰ μείνῃ μόνη.

— Ἀφρσέ μ' ἐμέ, διέκοψεν ἡ κ. Δεσκλοβέλ. Αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν λόγον, ὅταν πρόκειται περὶ ὑποθέσεων, δὲν εἶν' ἀλήθεια, Μαρκέλλα; Πραγματευθῆτε τὸ ζήτημα, χωρὶς νὰ μᾶς λάβετε ὑπ' ὄψιν.

— Θὰ τὸ πραγματευθῶμεν μὲ τὸν Ἀλαῖν εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ἀγαπητῆ μου κυρία. Ἀλλ' ἄς μὴ ταράζωμεν τὸ τέλος αὐτῆς τῆς ἑσπέρας μὲ ἰδέας ἀναχωρήσεως.

Ἡ σοφὴ αὕτη συμβουλὴ ἦτο λίαν βραδεῖα. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶχεν ἡδὴ ἐπέλθει, ἡ δὲ Μαρκέλλα, ὅσον καὶ ἂν προσεπάθησε, δὲν κατώρθωσε νὰ ἐπανεύρῃ τὴν ἀποπτᾶταν φαιδρότητα τῆς. Ὁ πατήρ τῆς, ὅστις τὸ παρετήρησε, κατέστη δύσθυμος, ὅτε δὲ ἡ κ. Δεσκλοβέλ ἠγγέρθη λίαν ἐνωρὶς ν' ἀναχωρήσῃ, οὐδεὶς ἐσέφεθη νὰ τὴν κρατήσῃ.

Ἡ δεσποινὶς Δώμβεϋ ἐνηγκαλίσθη τὴν Μαρκέλλαν καὶ μετέβη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς. Ἀλλὰ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελλε νὰ κατακλιθῇ, μετέβαλε γνώμην. Ἐβόρεσε τὸν κοιτῶνίτην τῆς, καὶ λαβοῦσα κηρίον κατηθύθη διὰ τῆς σιωπῆρᾶς οἰκίας εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νεάνιδος. Εἶδεν αὐτὸ ἔτι φωτισμένον, καί, ἀφοῦ ἐπὶ μικρὸν ἐδίστασεν, ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς εἰς τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν.

Ἡ Μαρκέλλα δὲν εἶχεν ἔτι ἐκδυθῇ. Ἐκάθητο πρὸ τῆς ἐστίας, εἶχε δὲ τὸ ἦθος ἐντελῶς ἀποθηρακκισμένον, κ' ἔκρυπτε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν δύο τῆς χειρῶν. Ἀκούσασα τὸν θόρυβον, ἤγειρέ τὴν κεφαλὴν κ' ἔφερε ταχέως τὸ ῥινόμακτρον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἵνα σπογγίσῃ τὰ πηροῦντα αὐτῶν δάκρυα.

— Τί ἔχετε, ἀγαπητῆ μου;

— Τίποτε, Μίςς Βιργινία, τὸ ὀλίγον τὰ γεῦρά μου.

— Καὶ ὀλίγην ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ. Διατί δὲν μοῦ λέγετε τί σᾶς λυπεῖ; Αὐτὸ θὰ σᾶς ἀνακουφίσῃ. Ἐνόμιζα ὅτι ἡ ἀγάπη μου ἤξιζε κάτι καλλίτερον.

— Μὴ μὲ μαλώνῃς, Μίςς Βιργινία. Πῶς θέλεις νὰ σοῦ εἰπῶ τί ἔχω, ἀφοῦ κ' ἐγὼ ἡ ἴδια δὲν τὸ γνωρίζω;

— Ἄς ἐξετάσωμεν μαζί αἱ δύο καὶ θὰ τὸ εὐρωμεν. Ἐλάτε! Εἶμαι ὁ ἰατρός καὶ διατάττω τὸν ἄρρωστον νὰ μοῦ ἐθέσῃ τὰ συμπτώματα τῆς ἀσθενείας του. Ποῦ πνεῖτε, δεσποινίς; Μειδιᾶτε; Καλὸν σημεῖον.

— Ἄκουσε, Μίςς Βιργινία. Δὲν σοῦ εἶπα τὴν ἀλήθειαν πρὸ ὀλίγου, ὅτε σοῦ εἶπα ὅτι δὲν ἤξεύρω τί ἔχω. Τὸ ἤξεύρω κάλλιστα, καὶ αἰσθάνομαι τόσην ἐντροπὴν δι' αὐτό, ὥστε ποτὲ δὲν θὰ κατορθώσω νὰ σοῦ τὸ ἐξομολογήθω.

— Ἄς σᾶς βοηθήσω λοιπὸν ἐγώ. Ἀχ, μικρὰ μου, κάποιον ἀγαπάτε.

Ἡ Μαρκέλλα ἔκρυψε πάλιν τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν τῆς, κ' ἐψιθύρισεν.

— Ὁ ὁποῖος δὲν μ' ἀγαπᾷ.

— Μὴν κοκκινίζει ἔτσι, ἀγάπη μου. Αὐτὸ δὲν εἶν' ἐντροπὴ. Ἄλλ' εἶσθε βεβαία;

— Βεβαίωτάτη, δυστυχῶς. Κατ' ἀρχὰς ἠπατήθην, κ' ἐνόμισα ὅτι αἱ περιποιήσεις του εἶχαν ἴσως ἄλλην ἀφορμὴν παρὰ τὴν ἀπλὴν εὐγνωμοσύνην. Ἀλλὰ κατόπιν ἐγνόησα τὴν πλάνην μου, καὶ ἤξεύρεις τί μὲ ἀπελπίζει; Ἡ ἰδέα, ὅτι ἠλλαξε τόσον ἕξαφνα τρόπον ἀπέναντί μου, διότι τὸν ἀφῆκα ἴσως νὰ ἐννοήσῃ τὸ αἰσθημά μου τὸ ὁποῖον ἐνόμιζα κρυμμένον εἰς τοὺς βαθυτέρους μυχοὺς τῆς καρδίας μου.

— Νομίζω, φιλάττη μου, ὅτι δημιουργεῖτε λύπας φανταστικάς. Ἀρκούν αἱ πραγματικαὶ λύπαι τῆς ζωῆς. Ἐφέρθητε πρὸς τὸν κ. Δεσκλοβέλ μὲ ἀφέλειαν καὶ εἰλικρινεῖαν, ὅπως φέρεσθε πρὸς ὄλους. Ἄν ἠλλαξε τρόπους μαζί σας, ποῖος ἤξευ-

ρει τὸν λόγον; Ἴσως εἶνε ὁ πόθος τῶν διασκεδάσεων, πόθος τὸσον φυσικὸς εἰς ἄνδρα τῆς ἡλικίας του, ὅστις δὲν ἐκατοίκησε ποτὲ του εἰς Παρισίους. Τὸν ἐσχετίσθητε παρὰ πολὺ τοῦ τελευταίου μῆνας καὶ ἐφαντάσθητε ἴσως πράγματα ἀνύπαρκτα.

— Ἄν ἦτον μόνον φαντασία!

— Τί, καὶ ἡ καρδία σας λοιπόν. . . ;

— Ἄν ἤξευρες τί ματαίους κόπους καταβάλλω διὰ νὰ μὴ τὸν συλλογίζωμαι!

— Διατί δὲν εἶπατε τίποτε εἰς τὸν πατέρα σας ἢ εἰς ἐμέ; Ἄλλ' ἐπανερχομαι εἰς τὴν πρώτην μου ἐρώτησιν. Εἰσθε βεβαία περὶ τῆς ἀδιαφορίας τοῦ κ. Δεσκλωβέλ;

— Τί νὰ σὲ εἰπῶ, Μίς Βιργινία; Δὲν παρετήρησες, πόσον ἀποφεύγει νὰ ἔρχεται ἐδῶ, μολογόντι αὐτὸ λυπεῖ τὴν μητέρα του; Δὲν εἶδες ἀπόψε μὲ πόσῃ προθυμίᾳ ἐζήτησε νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς Ἰσπανίαν; Ἐπρεπε νὰ εἶμαι τυφλὴ καὶ κωφὴ διὰ νὰ πλανῶμαι ἀκόμη.

— Δὲν θέλω νὰ ἐνθαρρύνω τὴν πλάνην σας. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἴσως δυνατόν ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ φρόνησιν ἢ ἀπὸ λεπτότητα, διότι θεωρεῖ ἀδύνατον συγγένειαν τὸσον λαμπράν; ἐκφράζω ἀπλήν ὑπόθεσιν.

— Τὰ ὑποθέτετε αὐτά, διότι μ' ἀγαπᾶς. Ἐφαντάσθητε πάντοτε καὶ οἱ δύο σας, ὁ πατὴρ μου καὶ σεῖς, ὅτι ἐνέπνεα βίαιον πάθος εἰς ὅσους προσεῖλκεν ἡ μεγάλῃ μου περιουσία. Καὶ σήμερον τί συμβαίνει; Εὐρίσχομαι ἀπέναντι ἐνὸς τιμίου ἀνθρώπου, ὅστις ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν περιουσίαν μου, καὶ ἀδιαφορεῖ ἐπομένως καὶ δι' ἐμέ. Αὐτὸ εἶνε ἡ γυμνὴ ἀλήθεια.

— Ἡ ὅπως τὴν ἐνδύετε σεῖς. Ἄλλ' ὅπως δὴτατε πρέπει νὰ τὴν μάθωμεν αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν, καὶ αὐτὸ θὰ προσπαθῶ νὰ κάμω. Μοῦ δίδετε τὴν ἄδειαν νὰ ὁμιλήσω τοῦ πατρός σας;

— Αὐτὸ ἰδίως ἤθελα ν' ἀποφύγω. Διατί νὰ τὸν βασανίσω καὶ πάλιν;

— Αὐτὸ, ἀγάπη μου, ἔγεινεν ἤδη. Ὁ πατὴρ σας μὲ παρεκάλεσε νὰ σᾶς ἐξημολογήσω. Ἐγὼ μόνη μου δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ φανῶ πόσον ἀδιάκριτος. Δὲν εἰσθε θυμωμένη μαζύ μου;

Ἄντι ἀπαντήσεως, ἡ Μαρκέλλα ἐνηγκαλίσθη τὴν δεσποινίδα Δώμβευ, λέγουσα:

— Κύταξε μόνον νὰ μὴ θυμώσῃ ὁ πατὴρ μου μὲ τὸν κ. Δεσκλωβέλ θὰ ἦμην ἀπαρηγόρητος.

Η'

Ἐνῶ ἡ δεσποινὶς Δώμβευ ἐξήταζεν οὕτω τὴν Μαρκέλλαν, ἡ κ. Δεσκλωβέλ εἶχε σοβαρὰν συνομιλίαν μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς τῆ ἐφάνη ὅτι καιρὸς ἦτο νὰ προκάλει ἐξήγησιν, ἣν εἶχε πῶς ἀποφύγει, καὶ ὅτε ὁ Ἄλαιν τὴν ἐπληστάσε διὰ νὰ τὴν ἀσπαθῇ; τῷ εἶπε:

— Νυστάζεις, υἱέ μου;

— Τόσον ὀλίγον, ὥστε σκόπευω, ἀντὶ νὰ πλάγιασω, νὰ ὑπάγω ὀλίγον νὰ περιπατήσω.

— Τότε θυσιάσε μου τὸν περίπατόν σου. Ἐγὼ ἀνάγκην νὰ ὁμιλήσω μαζύ σου.

Ἡ κ. Δεσκλωβέλ ἀπέβαλε τὴν ἐπωμίδα τῆς κ' ἐκάθισεν εἰς εὐρύντινα κλιντήρα· ὁ Ἄλαιν ἐκάθισε πλησίον τῆς, καὶ προσεῖδεν αὐτὴν ἀπορῶν.

— Τί τρέχει, μητέρα; Φαίνεται στενοχωρημένη.

Ἡ κ. Δεσκλωβέλ ἐμειδίασε καὶ ἀπήντησε:

— Θὰ ὁμολογήσῃς ὅτι δὲν ἦμην ποτὲ μου αὐστηρὰ οὔτε ἀπαιτητικὴ.

— Βεβαίωτατα· ἀλλὰ θὰ παραδεχθῆς ἐπίσης ὅτι ὑπῆρξα πάντοτε πρότυπον ὑπακοῆς καὶ εὐπειθείας.

— Ἦσα καὶ εἶσαι, υἱέ μου, ἡ εὐτυχία τῆς ζωῆς μου, . . . ὅτι ἀγαπῶ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, ἀλλὰ. . .

— Μητέρα, κάμνεις περιορισμούς; . . .

— Ἄφρσέ με νὰ τελειώσω, σὲ παρακαλῶ· ἀλλ' ἀφ' ὅτου κατοικοῦμεν εἰς Παρισίους, ἡ μᾶλλον πρό τινων ἐβδομάδων, μὲ φαίνεται ὅτι δὲν εἶσαι πλέον ὁ ἴδιος. Κᾶτι σπουδαῖον μοῦ κρύπτεις, καὶ ἀποφεύγεις συχνὰ νὰ μένης μόνος μαζύ μου.

— Δὲν σοῦ κρύπτω τίποτε, μητέρα, σὲ βεβαίω.

— Τί ἔχεις λοιπόν;

— Οὐτ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω. Ἴσως μὲ στενοχωρεῖ κᾶπως ἡ ζωὴ τοῦ γραφείου, ἡ ὁποία εἶνε τὸσον διαφορετικὴ ἀπὸ τὰς παλαιὰς μου ἀσχολίας. Ποθῶ πολλάκις ἐσοχὴν καὶ δάση. . . ἀλλὰ θὰ συνειθίσω, μὴν ἀνησυχῆς.

— Αὐτὸ μόνον εἶνε; τίποτε ἄλλο;

— Τίποτε.

— Τόσον τὸ καλλίτερον· μὲ καθησύχασες. Ἀλλὰ διατί αἱ πνευματικαὶ σου αὐταὶ διαθέσεις σὲ ἀπομακρύνουν ἀπὸ τοὺς Δαρλεμών; Δὲν εἶσαι, ὑποθίτω, δυσαρεστημένος μαζύ των διότι μᾶς ἔσωσαν;

Ὁ Ἄλαιν ἠγέρθη καὶ ἤρξατο περιπατῶν ἐντὸς τοῦ δωματίου.

— Δυσαρεστημένος, . . . ἐγώ; Ἀλλὰ θὰ ἦμην τέρας ἀχαριστίας! Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ τὸ σκέπτεσαι;

— Προσπαθῶ νὰ ἐξηγήσω τὴν διαγωγὴν σου, ἀφοῦ δὲν μοῦ δίδεις σὺ τὴν ἐξήγησιν. Κατ' ἀρχὰς εἶχα ὑποθέσει, ὅτι ἀφορμὴ τῶν συχνῶν ἀπουσιῶν σου ἦτο κανὲν παροδικὸν αἰσθημα. . . .

— Κάθε ἄλλο!

— Τότε, Ἄλαιν, δὲν σ' ἐννοῶ. Δὲν εἶσαι ἐξ ἐκείνων τῶν νέων, οἱ ὁποῖοι ἀποστρέφονται τὰς ἡσύχους οἰκογενειακὰς συναναστροφάς. Διατί λοιπὸν μᾶς λείπεις τόσον συχνὰ, ἂν δὲν ἔχῃς λόγους σπουδαίους; Ἄν μᾶς ἔδλετες, ὅταν εἶσαι ἀπὼν! Θὰ ἔλεγέ τῆς, ὅτι μαζύ σου λείπει καὶ ἡ εὐθυμία μας. Καὶ αὐτὴ ἡ Μαρκέλλα δὲν ἔχει διαθέσιν φαίνεται νὰ μοῦ παραπονηταὶ διὰ τὴν ἀπουσίαν σου μὲ τοὺς μεγάλους μαύρους ὀφθαλμούς τῆς.

— Τί πλάττει ἡ μητρικὴ σου στοργή! Νομίζεις ὅτι ὁ υἱός σου εἶνε ἀναγκαῖος διὰ τὴν εὐθυ-

χίαν τῶν ἄλλων καθὼς διὰ τὴν ἰδικὴν σου εὐτυχίαν.

— Σὲ βεβαιῶνω, ὅτι δὲν λέγω καμμίαν ὑπερβολήν.

— Ἄκουσε μητέρα, νὰ σοῦ εἰπῶ μὲ εἰλικρίνειαν τί ἔχω εἰς τὴν καρδίαν μου.

— Ἄλλ' αὐτὸ κ' ἐγὼ ζητῶ.

— Δὲν τὸ ἔκαμα ἐνωρίτερα, διότι ἤλπιζα ν' ἀποφύγω ἐξηγησιν, ἣτις θὰ μᾶς ἔφερε, πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν μας, εἰς σπουδαίαν διαφωνίαν. Ἀπάντησέ μου, σὲ παρακαλῶ, μὲ τὴν συνήθη σου εἰλικρίνειαν. Ἡπατήτην, ὑποθέσας, ὅτι τρέφεις σχέδιά τινα συνοικεσίου λίαν φιλόδοξα;

— Δὲν τρέφω κανὲν σχέδιον, οὔδ' ἐνεργῶ τίποτε διὰ νὰ μεταβάλω τὰ πράγματα. Ἡξέυρεις πόσον ἀφίνομαι εἰς τὴν τύχην, καὶ κανεῖς, πλήν σου, δὲν δύναται νὰ μαντεύσῃ τί ἐπιθυμῶ.

— Ἐπειδὴ λοιπὸν σὲ ἐμάντευσα, ἔγινα ἄξιος τῶν σημερινῶν παραπόνων σου. Πῶς, μητέρα, σὺ, ἢ ὅποια μὲ γνωρίζεις τόσο καλὰ, δὲν ἐνόησες ὅτι ποτέ μου δὲν ἠθελα ἀνεχθῆ νὰ ἐκληφθῶ ὡς πτωχὸς μελλόνυμφος. . . ;

— Καὶ ἂν ἡ Μαρκέλλα σὲ ἠγάπα;

— Καὶ ἂν ἡ Μαρκέλλα μὲ ἠγάπα, . . . πράγμα, τὸ ὁποῖον εὐτυχῶς εἶνε ἀπλή καὶ ἀνυπόστατος ὑπόθεσις τὸ κατ' ἐμέ, οὔτε ἠμπορῶ, οὔτε θέλω νὰ τὴν ἀγαπήσω, καὶ νομίζω ὅτι ἐφέρθη ὡς τίμιος ἄνθρωπος, ἀποφεύγων τὸ γόητρόν της, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν θὰ μοῦ ἦτο δυνατόν νὰ ὑποκύψω, χωρὶς νὰ καταστῶ ἄξιος περιφρονήσεως τὰ ἑκατομύρια τῆς δεσποινίδος Δαρλεμῶν δὲν θὰ λαμπρύνουν τὸ οἰκόσημον τῶν Δεσκλοβέλ.

— Κ' ἐγὼ λοιπὸν σοῦ λέγω, ἀγαπητέ μου Ἀλαῖν, ὅτι πολὺ κακὰ μὲ γνωρίζεις, ἂν ἐνόμισες ὅτι μ' ἐπηρεάζει ἡ μεγάλη περιουσία τῆς Μαρκέλλας.

— Δὲν εἶπ' αὐτὸ.

— Σχεδόν· ἀλλὰ δὲν σοῦ παραπονοῦμαι διὰ τοῦτο· τὸ αἰσθημα αὐτὸ τῆς ὑπερηφανείας ἐγὼ σοῦ τὸ ἐνέπνευσα ἐκ παιδικῆς ἡλικίας· ἀλλὰ δι' αὐτὸ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ εἰπῶ σήμερον, ὅτι εἶσαι ὑπερβολικὸς. Ὅσον πόταπὸν εἶνε νὰ ὑποκριθῆ τις ἔρωτα διὰ νὰ νυμφευθῆ προικα, τόσον εἶνε ἀνόητον, ὅταν ὑπάρχῃ ἀμοιβαῖος ἔρωσ, νὰ καταδικασθῶσι δύο ὄντα ἀγαπώμενα εἰς δυστυχίαν, μόνον καὶ μόνον δι' ἀνισότητά περιουσίας.

— Δὲν εὐρίσκόμεθα αὐτοῦ, ἀγαπητῆ μου μητέρα. Ἡ δεσποινὶς Δαρλεμῶν μοῦ φαίνεται ἐρασιμωτάτη καὶ λατρευτῆ κόρη, καὶ θὰ τὴν ἐλάτρευα ἴσως, ἂν δὲν ἦτο τόσο φοβερὰ πλουσία. Ἄλλ' ἀφ' ὅτου πρώτην φοράν τὴν εἶδα, εἶπα κατ' ἐμαυτὸν ὅτι εἶνε δι' ἐμὲ καρπὸς ἀπηγορευμένου, καὶ ἐθωρακίσθη κατὰ τοῦ θελγῆτρου, τὸ ὁποῖον ἐξήσκει ἐπ' ἐμοῦ ἡ καλλονὴ της καὶ ἰδίως ἡ γοητευτικὴ ἀπλότης της.

— Καὶ ἂν αὐτὴ ἡ ἀληθῶς λατρευτῆ κόρη, ἣτις δὲν ἔχει λόγον ν' ἀντιστῆ εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς καρ-

δίας της, νομίσῃ ὅτι δύναται νὰ σ' ἀγαπήσῃ καὶ ν' ἀγαπηθῆ, θὰ εἶνε καὶ πάλιν καθήκόν σου νὰ τὴν ἀποκρούσῃς;

— Τί φαντασίαν ἔχουν αἱ γυναῖκες! Σὺ, ἀγαπητῆ μου μητέρα, σὺ ἡ λογικὴ προσωποποιημένη, δημιουργεῖς μυθιστόρημα ὀλοκλήρον καὶ ἀπίθανον, μόνον πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἰδεῶν σου· Μὴ μὲ τυραννῆς, σὲ παρακαλῶ, μὲ ὑποθέσεις κολακευτικάς. Εἶπέ μου μᾶλλον, ὅτι καλὰ ἔκαμα καὶ καλὰ θὰ κάμω ἐπιχειρῶν ἐν μικρὸν ταξιδεῖον εἰς τὴν Ἰσπανίαν. Ὡ! ἂν ἦτο δυνατόν νὰ νυμφευθῆ κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου ἡ Μαρκέλλα!

— Κύτταξέ με κατὰ πρόσωπον, καὶ βεβαίωσέ με, ἂν ἠμπορεῖς, ὅτι ὁ γάμος τῆς Μαρκέλλας δὲν θὰ σὲ καθίστα δυστυχῆ.

Ἡ Ὁ Ἀλαῖν ἀπέφυγε τὸ βλέμμα τῆς μητρός του, καὶ ἀπήντησεν·

— Ὅταν φθάσωμεν ἕως ἐκεῖ, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σοῦ ἐξηγηθῶ εἰλικρινῶς τὰς ἐντυπώσεις μου· ἀλλὰ σημαίνει μεσονύκτιον, καὶ καιρὸς εἶνε νὰ πλαγιάσῃς, διὰ νὰ μὴν ἔχῃς αὔριον ἡμικρανίαν. Καλὴν νύκτα, μητέρα· εἶπέ μου, ὅτι εἴμεθα σύμφωνοι:

— Ὅχι ἐντελῶς· θὰ σκεφθῶ ὅτι μὲ εἶπες καὶ μετὰ δύο τρεῖς ἡμέρας ὀμιλοῦμεν καὶ πάλιν, ἂν θέλῃς.

— Χωρὶς ἄλλο. Ἐν τούτοις, ἂν ὁ Κ. Δαρλεμῶν θελήσῃ νὰ μὲ στείλῃ εἰς Μαδρίτην, μοῦ δίδεις τὴν ἄδειαν νὰ δεχθῶ;

— Ἡ ἡλικία σου δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην ἀδείας, ἀγαπητέ μου υἱέ.

— Ἐλπίζω ὅτι ποτὲ ἡ ἡλικία μου δὲν θὰ μοῦ δώσῃ τὸ δικαίωμα νὰ σὲ λυπήσω· δι' αὐτὸ δὲν θ' ἀναχωρήσω, ἂν δὲν τὸ ἐγκρίνης.

— Τὸ ἐγκρίνω ἀπὸ καρδίας, ἂν πρόκηται αὐτὴ ἡ ὁδοιπορία νὰ σοῦ κάμῃ καλόν· θὰ προσπαθῆσω νὰ μὴ στενοχωρηθῶ. Καλὴν νύκτα, παιδί μου.

Ἡ Ὁ Ἀλαῖν ἐνεφανίσθη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ

Κ. Δαρλεμῶν, εἶχεν ἤδη οὗτος ὀμιλήσει μετὰ τῆς δεσποινίδος Δωμβεῦ. Ὑποδέχθη δὲ τὸν νέον μετὰ τῆς συνήθους αὐτοῦ εὐμενείας, ἀπόφασιν ἔχων νὰ κρύψῃ ἐντελῶς πρὸς αὐτὸν τὸ ἀντικείμενον τῆς μερίμνης του, καὶ νὰ μάθῃ μᾶλλον παρὰ τῆς Κ. Δεσκλοβέλ τί ἐσκέπτετο ὁ υἱὸς της.

— Λοιπὸν, νέε μου φίλε, εἶπεν, ἐσκέφθητε τὴν νύκτα; θέλετε πάντοτε νὰ ταξειδεύσητε;

— Πλέον παρὰ ποτε, κύριε, ἂν δὲν σᾶς φαίνωμαι πολὺ ἀρχάριος διὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν· ἐτόλμησα νὰ προτείνω τὸν ἑαυτὸν μου, διότι ἐσκέφθη ὅτι, γνωρίζων τὴν Ἰσπανικὴν καὶ ἔχων μερικὰς σχέσεις εἰς τὴν Μαδρίτην ὡς ἐκ τῆς ἐκεῖ διαμονῆς μου πρὸ δύο ἐτῶν, ἠδυνάμην νὰ χρησιμεύσω εἰς τὰ οἰκονομολογικὰ σας σχέδια.

— Καὶ δὲν σφάλλετε. Ἐκτὸς τούτου, μολογόντι ἀρχάριος, εἴσθε σοβαρὸς ἄνθρωπος καὶ ὁ

μόνος ἴσως — μὴν ὑπερφηρανευθῆτε δι' αὐτό — τὸν ὅποιον θὰ ἐξέλεγον ὡς ἀντικαταστάτην μου· ἀλλ' ἢ ἐκεῖ διαμονὴ σας θὰ διαρκέσῃ ἴσως πολὺ πρὸς ἐμὴν γὰρ γείνουσ' μελέται· ἐπὶ τόπου δὲν θὰ στενοχωρηθῆτε γὰρ λείψετε ἀπὸ τοὺς Παρισίους ἐπὶ μίνας ἴσως ὄλους;

— Θὰ λυπηθῶ ν' ἀφήσω τὴν μητέρα μου μόνην· ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ μὲ παρακινεῖ, καὶ μ' ἐβεβαίωνε, πρὸ μικροῦ, ὅτι χάρις εἰς τὴν φιλίαν τῆς δεσποινίδος Δαρλεμιῶν δὲν θὰ τῆς ἀπεφαίνεται ἡ ἀπουσίᾳ μου.

— Καὶ ἐκτὸς τῆς μητρὸς σας, δὲν λυπεῖσθε ὅτι ἀφίνετε τίποτε ἄλλο;

— Τίποτε, φίλτατε κύριε.

— Μετανοήσας δ' εὐθύς ὑπέλαθεν.

— Ἐκτὸς μόνον ὅτι ἀπομακρύνομαι τόσον ἀξιολόγων φίλων, ὡς ὑμεῖς.

— Ὡς πρὸς τοῦτο, κύριε Ἀλαῖν, εἶπεν ὁ Δαρλεμιῶν, γελῶν, μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ στέρησίς μας δὲν θὰ σᾶς ταραξῇ ὑπερβαλλόντως.

— Πόθεν ἡ κακὴ αὐτὴ ιδέα;

— Ἐκ τοῦ ὅτι — καὶ δὲν τὸ λέγω διὰ νὰ σᾶς μεμφθῶ — φαίνεσθε μᾶλλον ὅτι ἀποφεύγετε νὰ ἴσθε μὰζύ μας.

— Δὲν ἤμην εἰς τὰ καλὰ μου πρότινος, ἀπῆντησεν ὁ Ἀλαῖν μετὰ τινος ἀμηχανίας, κ' ἐπρότιμησα νὰ φυλάξω τὴν ἀδιαθεσίαν μου διὰ τὸν ἑαυτῶν μου· θὰ ἤμην ἀληθῶς δυστυχής, ἂν ὑπέθεσατε.

— Μὴ διαμαρτυρεσαι, παιδί μου· δὲν ὑπεθέσαμεν τίποτε. Ἐλυπηθῆμεν μόνον, ἐγὼ καὶ ἡ Μαρκελλά, ὅτι σᾶς ἐβλεπομέν ὀλιγώτερον συγχά· ἐπειτα, ἔμβλημα τῆς ἀληθοῦς φιλίας πρέπει νὰ ἦνε πλήρης ἐλευθερία. Τὸ ἐλησμόνησα, διὰ νὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν γὰρ σᾶς πειράξω ὀλίγον. Ὅθ' ἐπιστρέψῃτε εἰς τὴν οἰκίαν νὰ προγευματίσητε μετ' τὴν κυρίαν μητέρα σας;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἐπίπετε τῆς, σᾶς παρακαλῶ, ὅτι θὰ ἔλθω νὰ τὴν ἰδῶ εἰς τὰς δύο. Θέλω νὰ βεβαιωθῶ μόνος μου, πρὶν ἀποφασίσω τὴν ὁδοιπορίαν σας, ὅτι δὲν θὰ μοῦ θυμώσῃ ἂν σᾶς στείλω τόσον μακρὰν.

(Ἐπειτα τὸ τέλος)

Τὸ κατωτέρω περίεργον ἄρθρον παραλαμβάνομεν ἐκ τοῦ τελευταίου τευχους τοῦ Δελτίου τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας. Ἡ εἰς αὐτὸ ἐπισυνημμένη πλήρης ἀπεικὸν ἄλατος διήγησις, ἡ περιγράφοῦσα τὴν θαυματουργὸν δύναμιν τῶν ἁγίων λειψάνων, εἶνε ἀπόσπασμα ἐκ τῆς αὐτοβιογραφίας Ἀθηναίου, πάππου γνωστοτάτων συμπολιτῶν ἡμῶν. Σ. τ. Δ.

ΠΕΡΙ ἈΓΙΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ ἘΞ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΥ

Μεταξὺ τῶν ἐθίμων ὅσα ὁ χριστιανισμὸς ἐπὶ μακρὸν χρόνον διετήρησε, πρωτεύει ἡ τῶν ἱερῶν λειψάνων καὶ κειμηλίων λατρεία κατὰ τὸ εἶκος δὲ ἡ πλουτοῦσα ἐν τούτοις χώρα ἦν ἡ πρώτη τοῦ χριστιανισμοῦ κοιτίς, ἡ Παλαιστίνη. Ἐκεῖ λοιπὸν οἱ ἐνθῆς ζήλω ἀπὸ περάτων τῆς οἰκουμένης συρρέοντες προσκυνηταὶ ἐβλεπον καὶ τὸν σκιμποδα, ἐφ' οὗ καθημένη ἡ παρθένος Μαρία ἐδέξατο διὰ τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ τὸ θεῖον ἄγγελμα, καὶ τὴν δοκόν, ἐφ' ἧς ὁ παῖς Ἰησοῦς ἐπέβαινε συμπαίζων τοῖς ἠλικιώταις, καὶ τὴν κλίνην ὅπου ἐν Κανᾷ κατεκλίθη, καὶ τὴν συκὴν ἐφ' ἧς ἀπήγγαστο Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τινὰ τῶν ἐν τῇ παλαιᾷ Γραφῇ ἀλληγορουμένων, ἐν οἷς καὶ τὸν ἀκρωγαριαῖον λίθον. Βαθμηδὸν δὲ τοσοῦτον ἐθρασύνθησαν οἱ ταῦτα ἐμπορευόμενοι μοναχοὶ καὶ μάλιστα οἱ τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας, ὥστε καὶ τὰ κέρατα τοῦ Μωϋσέως προσέφερον εἰς προσκύνησιν καὶ τοὺς στεναγμοὺς Ἰωσήφ τοῦ τέκτονος καὶ τὰ δάκρυα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ ἴγνη τῶν ποδῶν αὐτοῦ καὶ λείψανα πτερυγῶν τῶν ἀρχαγγέλων Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ.

Φαίνεται δὲ ὅτι οἱ κατέχοντες τὰ κειμήλια ἐπώλουν εἰς πολλοὺς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, ὥστε εὐρέθησαν κατόπιν χλαμύδες μὲν τοῦ Ἰησοῦ πλέον τῆς μιάς, λόγχιαι δὲ τετραπλαῖ καὶ ποσότης τιμίου ξύλου ὑπερβάλλουσα τὸν ὄγκον ἐνὸς σταυροῦ. Οὐδεὶς δὲ τῶν προσκυνητῶν ἀπήρχετο μετὰ χεῖρας κενάς, διότι ἐκτὸς τῆς εὐλαβείας δὲν ἦσαν εὐκαταφρόνητα τὰ ἐξ αὐτῶν προσποριζόμενα κέρδη, ἐπειδὴ ἐν μὲν ταῖς μοναῖς φυλαττόμενα προσείλικον ἀπειρίαν προσκυνητῶν καὶ πλοῦσια ἀφιερῶματα, περιαγόμενα δὲ ὑπὸ τῶν καλογήρων ἐχρησίμευον ὡς εὐσχημος πρὸς ἀργυρολογίαν πρόφασις. Τούτου ἕνεκα κατήντησαν περιζήτητα καὶ σπανιώτατα, εὐτυχῶς ὅμως εὐρέθη ἕτερα πηγὴ ἀκένωτος πρὸς κορεσμόν τῆς διαζώσης εὐσεβείας, τῶν προκεκοιμημένων δηλαδὴ ἁγίων τὰ λείψανα, τῶν ὁποίων πολλὰ διετήρουν καὶ μετὰ μακροτάτου χρόνου παρέλευσιν ἀνεπάφους τὰς σάρκας καὶ διὰ καὶ τὸ τοῦ προσώπου ἐρύθημα, ἀνέδιδόν δὲ εὐωδίαν καί, τῇ τοῦ Συναξαριστοῦ φράσει, χάριν μετὰ ἡδονῆς καὶ γλυκύτητος μεμιγμένην. (1)

Ἡ δὲ θαυματουργὸς αὐτοῦ δύναμις τοσοῦτον ἀνεφημίζεται, ὥστε ἡ ἀπόκτησις ἁγίων λειψάνων

(1) Συναξαριστ. ἡμετέρας ἐκδόσεως Τόμ. Α'. σελ. 193.